

Civitas Sande

Sedes Sôgmônis

Appartement du Sôgmô, Quercu Candida

Vobis, o cives comites, salutem dicimus.

‘Elocutio *Sancta*’ sic in historia nostra eis qui Sandum incolunt habita est, ut mores nostrum civitatisque nostrae doctos civibus orbique terrarum philosophia nostra aucta colamus. Quae cum non intervallo trium annorum praedicata sit, tempus cupidinem desideratis nostris seu aliorum auxisset, sed non melius quibusquam esset. Nunc autem argumento habitus cedam et digrediar, quod sententia desiderio evenienda est ubi pestilentia morbusque nos attingunt : quod hora ita iubet. *Buddhaya Siddharthaya Gautamaya*, quo Quattuor Veritates in passionem audivimus, in quorum secunda cupido et desiderium nos pati faciunt, laudes agimus atque prosternimus ut refugiamus et ut non solum non nos esse mortales obliviscamus. sed etiam non magnos; humiles enim sumus. Humilitas aequae desiderio *bhavyaya* (id est, sanscritae ‘entis’) sentientes et, velim vos satis sapientes sitis ut quantam pretii vitam inveniatis, homines lenit subvenitque, cum ob ‘egonem’ praetereat. Ita Secunda Veritas atque Buddhae *dharma*, sed tota fides et omnes religiones hodie velint nos beatitudinem attingere. Iesus Christus quoque, et alii sapientes sanctique, nos edocuit humilitatem nostrum superbitatis remedium esse ubi sic dixit ‘facilius camelum per foramen acus transire quam divitem caelo intrare’ : fabula diversa, documentum idem : humilitas ‘egonem’ delet ut quisque *nirvanam*, quod beatitudo est, fungatur. Non ulterius quam in Sandu sapientiam sciscimus. Quoque anno ea lectio res nostras attingit quae nos micronationem Sandam animadvertere facit.

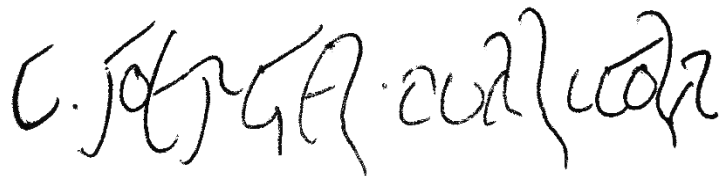
Secundo anno Civitatis nostrae, tertio decimo duomillesimo anno Aerae Vulgaris, ea elocutio dedita ad culturam augendam est sed in lingua *Sancta*, non latine, quam faciebam. Lingua constructa ego frequenter praedicabam in singulis res novas culturae nostrae ac verendae civitatis florentis documenta, ut vos noscatis eventa Sanda *Sanctaque* et Sande Civitas ornanda floreat lingua cultus in orbem edicta in annos. In quinto decimo duomillesimo anno, id est, in quarto anno Civitatis nostrae et mihi Sôgmôni administrationis regnique, *Sancta* lingua deleta est et ablata in acervum historiae nostrum, Latina admovit ad legitimissimam formosissimam lautissimam beatitudine gentem decorandam comendamque in culturam *Sanctam*. Hodie latina utimur certis modis, sed festa Matronalium et Regifugiae (sic Sande expressa)—annus novus antiquus quem celebramus—oblita sunt. Quod festum annorum novorum tertium est in fastis, cum et Gregorianum et lunarem celebremus, et nolo Sandos moribus et factis et gestis coerceri, cum festa plurima habeamus.

Ego Sôgmô, primus inter pares nos in civitate nostra, cultor ac conditor cultus, acies oeconomiae administrationisque socialisticae—cum Factione Civium, honorum omnium fons, censeo me consuetudine et habitu compesci. Necesse est me tradita nobis facta et gesta manibus ac mentibus tradere et me pro eis in perpetuum esse atque cernare. Di propitii quibus credam et alii cui proprio credatis, seu τοῖς μετὰ τὰ φυσικά credatis, tantum Sandum beatum felix auctum fecerunt.

‘Quae cultus *Sancta* sit,’ opinor, perplexe rogetis. *Sancta* cultus, orta notione culturae micronationalis faciendae manibus mentibusque et moribus consuetudineque viridandae, tertia pars philosophiae est. Quae agrum cultus arare intendit ut longam vitam civitati nostrae offerat simplici cum notione micronationis per aestus temporis rerumve novarum vexantes cultu tendente gubernatae. E conceptu ‘Strenue Culturae Fingendae’ (*Active Cultural Development Theory*) cultum nostram *Sanctam* finximus ut Sandus vivat et in perpetuum et in aeternum saeculum nostrum, sed sic opinamur ac credimus quoque ut quae mente nobis cogitata simus, itaque in *Dhammapada* ut audimus : *palice* ‘*manopubbangama dhamma, manosettha manomaya*,’ seu latine ‘phaenomena mente duce directa, mente principi erecta, mente ab origine facta.’ Quid enim in *dharmat* et doctrina Buddhae invenimus principium cultus *Sanctae* nostrae est, ut res mutare potuerimus et cogitaverimus. Lingua latina et cultura Romana nobis recepta refictaque sunt participes cultus *Sanctae*, cuius ea elocutio testis est.

Cultura nostra, quisquis est quam fecerimus, tempus novum ingreditur ubi misericordia medio in forense relocat. Misericordia radicalis, quae sententiam alius intellegat et velit seu intendat omnes meliora habere, in principio et in fini philosophiae nostrae est, sic ut *metta* in doctrina Buddhae seu caritas latine. Misericordia similibus dissimilibusque promissum atque votum a philosophia nostra est : oportet alium aliamve aliis eam offerre. Ut principiis nostris fideles simus, necesse erit nos persecutis et oppressis et odiosis agendam sentiendamque Sandam empathiam habere in orbi post coronavirosus morbum. Misericordia, fundamentum vitae moralis, non est modus conservandi sed dandi mentem et res quibus careant. Non refutat, non negat, sed eo, qui sine vi robore fortitudine potestate vitae dirigendae sit, suum officium affirmat. Quibus omnes careant non vere vivere possint. Id qui autem sui generis sexuali seu transgenere seu non binario genere sit alte scit, et qui paupertatem famem sitem adsuescat et qui nondum libertatem non senserit.

Hodie misericordia radicalis esto. Sandum micronationem rerum novarum misericordium faciamus.

ILLUD HONORABILE SÔGMÔ GAIUS SOERTEL PUBLICOLA
CIVITAS SANDE
(illud/pað)